serban georgescu - notiuni de managementul durerii

Intampinare:
Pe zapada – urme de vant.
In privire – urme de gand.

Omul, atunci cand incepe sa vorbeasca, isi paraseste adancurile. Gura pe care o deschide este de fapt prima respiratie a scufundatorului intors la suprafata, aprope sufocat.
E ca atunci frumoaso, cand, scufundandu-ma in valuri ca sa-ti aduc dovada profunzimii, la intoarcere nisipul mi se scurgea printre degete, oricat de tare as fi strans pumnul.
Revenirea la suprafata se face in etape, din cauza diferentelor de presiune – este tacerea dinaintea vorbirii celui care a gandit.
Nebunii, uneori, vorbesc direct din adancuri – de aceea primim in auz vocea lor ca pe o bolboroseala.
Nimeni nu poate ramane scufundat la nesfarsit, dar, dupa anumite exercitii, ca specie, la un moment dat – in sfarsit - am putea capata branhiile cunoasterii de sine.
Pana atunci – cuvintele raman doar niste sageti boante, trase spre dumnezeu, din arcuri la fel de puternice ca si bratele noastre.

Eviti scufundarea de frica pestilor, a meduzelor si a celorlalte caracatite - dar daca esti piatra, nici un peste nu te va inghiti si te vei duce direct la fund, cu demnitate.

Inotul este singurul zbor concret care ne este ingaduit.

Daca tu ai fi aripa
Si daca eu as fi aer
Ca sa te poti sprijini in el,
Atunci
Pasarea
Pe care am purta-o noi,
Noi doi,
Niciodata
Nu s-ar mai intoarce pe pamant.

Aerul pe care il respiram este inceputul cerului. In acest sens cu totii suntem cu capul nu in nori ci in cer. Deci mai departe decat credeam, deci mai departe decat visam.

Imbratisarea este prima ondula pe spirala care duce la ingeri. Celelalte ondule se tes in singuratate.

(O singura singuratate – singuratatea sinceritatii.)

Cand suntem indragostiti, fratii nostri mai mari sunt ingerii si fratii nostri mai mici sunt oamenii. Dar oricat i-am iubi si pe unii si pe altii noi nu mai suntem nici una nici alta!

Inger gri, inger gri, nu credeam c-ai sa mai vii!

Orice tipat este semnul unei neputinte.

Aerul - suficient pentru zbor – nu totdeauna suficient pentru respirat.

Fiecare respiratie imi este o sfidare.

Curcubeul ideilor rasare doar dupa potopul durerilor.

Traiesc cand pentru supravietuire, cand pentru zborul abstract deasupra marii fara insule.

Ce trista diferenta intre “a zbura” si “a plana” – plutire in deriva.

Cum se face ca infinitul – adica nedefinitul - are totusi culoare? Si de ce albastru?

Cand ceilalti spun: “nu am cuvinte sa spun frumusetea vazuta”, poetul isi sufleca manecile.

Sunt tarana vorbitoare, dar cum se face ca m-am cristalizat intr-un trup?

Tu visezi sa-ti cada stelele in par, dar o singura stea daca ar veni, pamantul pe care-l cutreieri ca o pietricica s-ar scufunda in lava ei

Din zecile de mii de miliarde de stele si poate cu mult mai multe, pe nici una n-ai putut sa fii. Te afli prietene pe un corp ceresc ce graviteaza in jurul unei stele mediocre. Bati cu pasul tau o schija a exploziei initiale.

Starea de singuratate, desi uneori ne apare ca o fereastra spre sublim, ramane accesibila. Efortul este pentru nesinguratate. Lupta, alergarea. Si apoi din nou odihna la o fereastra.

Oare cine colinda dragostele spuse sau nespuse de le cresc lor in preajma si in timpul sarbatorilor de iarna radacini asa de usor si asa de adanci tocmai cand pamantul este mai inghetat?

Realul, concretul este suportabil, admisibil in masura in care poate fi sursa pentru sentiment si inspiratie. Totusi, ce tragedie sa traiesti starea, ideea de indragostit fara sa fii indragostit! Dragostea si ideea de dragoste sunt polii unei distante de nedescris.

Eu nu imi dispretuiesc viata, incep doar sa imi respect moartea.

Pofta mea de viata nu egaleaza in intensitate decat pofta mea de moarte. Si viata si moartea imi starnesc pofte la fel de intense.

Vremea masinilor de scris a trecut. Vremea masinilor de vorbit si de trait este - si inca mai vine.

Nu sunt oare ambulantele, cu sirenele lor asurzitoare, ultime bastioane ale respectului marilor orase pentru suferinta?

Piatra este un reper pentru ciocarlie, dupa cum prostul este un reper pentru inteligentul puturos.

Ideea ca natalitatea unui popor scade odata cu cresterea gradului sau de civilizatie mi se pare reconfortanta. Dupa atata viermuiala intoarcerea la unu ar fi cel mai elegant deznodamant al aventurii umane.

Jovialitatea este de multe ori nu numai o descarcare nervoasa ci mai ales ambitia prosteasca de a-mi demonstra mie insumi ca nu innebunesc.

Singurul adversar pe care in mod cinstit trebuie sa-l ajutam sa ne invinga este cartea.

Un tun indreptat vertical spre cer mi s-a parut mai putin o impuscare a divinitatii si mai mult o acceptare, de catre sculptor, a ideii de suflet improscat pe cer, dupa moartea artileristului.

Iubesc Internetul si mi-e rusine de a-l fi dispretuit la inceput, crezand cu darzenie ca el cu poezia e dusman. Eroare! Ce altceva mai virtual, mai alb (in intelesul stralucirii) decat ecranul mustind de raze, mai nimicitor de distante si timp, mai fragil prin – cateodata – incertitudinea conexiunii? La fel, va zic, leit sentimentul de nesiguranta pe care ti-l creaza o poezie dupa ce ai scris-o. Si uitati-va si voi cum, dupa ce v-ati scris poezia, el va cere cu insistenta “subject”-ul, adica titlul - esenta. Ce profesor mai exigent si mai bun v-ar putea obliga la o asemenea minunata munca?

De ce nu se vand tricouri cu citate din Cioran - “Cand simt cel mai mic semn de revolta iau un calmant sau ma duc la psihiatru” sau Blaga - “Prietene crescut la oras, fara mila, ca florile-n fereastra…” sau Fontenelle “ Je ne me sens autre chose qu’une difficulte’ d’etre”? Sunt sigur ca s-ar vinde.

O asociatie a scriitorilor: Cui foloseste o plantatie de flori de colt? Si mai ales intr-o sera…..Oh, ce gingas pluton de executie!

Daca inveti sa-ti gestionezi sentimentele viata poate incepe dupa 80 de ani. Nazuiesc la o licenta in managementul durerii si visez la o autoritate care sa mi-o acorde.

Despre relatiile publice habar nu am. Nazuiesc la o licenta in relatii umane si visez la o autoritate care sa mi-o acorde.

Oamenii simpli mi-s dragi pentru ca presimt ca insusi adevarul e simplu.

“dumnezeu sa-ti primeasca gandurile”. Atat mi-a strigat cersetoarea schimonosita de viata.

Adevarul e foarte bine ascuns, dar complicat deloc nu este.

Nu cred ca sufletul ne e folositor in viata.
In aceasta viata.
Faptul ca il avem nu poate fi altceva decat un indiciu.

In orice religie exista ceva sfant, insa, pentru dumnezeu, acel “ceva” nu este idolul, ci insasi ideea de religie….Parasirea sinelui. Dar ca sa avem dreptul la parasirea sinelui trebuie mai intai sa-l cunoastem…la sange…apoi sa-l acceptam, apoi sa-l respectam si mai apoi, in sfarsit, sa-l iubim, ca sa ne putem desparti de el asa cum se cuvine.

dumnezeu este substantiv comun. El este in fiecare dintre noi. El incearca dar nu reuseste sa se adune de pe drumuri, adica din particulele in care s-a risipit. Iata sensul calatoriei!

Viata bate filmul – instinctul bate dragostea!
Intr-adevar, orice tipat este expresia unei neputinte.

Eu nu apartin nici unui curent de gandire, ci doar unui vartej submarin de gandire.

Indragostiti de istorie si de politica, va fascineaza sangele curgator. Nu mai varsati sange, mai bine opriti nasterile!
(Dar, bineinteles, orice tipat este semnul unei neputinte.)
Fascinant este sangele care pulseaza si nenumaratele schimbari de intensitate ale acestei pulsari.

Daca femeile ar renunta la nasteri, ele ar fi armata care ne-ar escorta - la nevoie sub amenintarea armelor - pana la portile Adevarului.

Desigur, omul are nevoie de certitudini ca de aer. Eforturile noastre disperate de a ne gasi certitudinile insa, duc la haos, dezechilibru, nefericire.
Poate ca neputinciosi in a-l imita pe dzeu (nu e clar ce trebuie sa imitam) ne-am decis sa fim originali. Dar cu ce riscuri?
Casatoria, impartirea omenirii pe rase-neamuri-natiuni, apoi religiile si toate celelalte conventii umane au indepartat barbatul de femeie, au starnit fluviile de sange ale istoriei care au inghitit cele mai omenesti idei – ideile simple adica, “a fi” de exemplu -, conducandu-ne incet dar sigur catre autodistrugere.
Poate ca asa si trebuie sa fie. “Omul e ceva ce trebuieste depasit”
Poate ca a venit timpul pentru marele pas – specia imediat superioara.
Poate ca a venit timpul sa ne lasam ghidati nu de certitudini ci de sentimente.
Atata timp cat originea noastra nu e certa, nimic nu poate fi cert – nici ceea ce este, nici ceea ce se petrece.
Poate ca sentimentul nu este o slabiciune.
Poate ca el este de fapt singura certitudine.

Ce facem noi?
Scriem Constitutia speciei urmatoare.

“Crede si nu cerceta” – o, doamne, ce eleganta invitatie la indobitocire! Ce soclu de granit este frica pentru statuile tuturor religiilor lumii!

Forta fricii: daca femeile ar opri nasterile, ultimul om, vazand ca ramane singur, din disperare, de groaza, ar fi in stare sa nasca o alta specie – poate Supraomul lui Nietzche.

De ce e mai important autorul decat titlul cartii? De frica de moarte.

Prea multa violenta si sex la TV? Nu te mai teme nici de moarte, nici de femeie - teme-te de fluturi si atunci numai fluturi ai sa vezi.

La urma urmei de ce acceptam atat de greu drumul spre cunoasterea de sine? Poate pentru ca frica este si instinct, si senzatie si sentiment, pe rand si in acelasi timp. Frica este cea mai intensa traire umana. Frica de a te cunoaste pe tine insuti, in mod special, ne taie respiratia.

E posibil ca parul sa ne fi cazut de pe corp din cauza fricii si nu ca urmare a descoperirii focului.

Viata devine frumoasa numai in masura in care reusim sa uitam ca ea nu e decat o moarte lenta.

Sunt influentabil, de aceea uit, incerc sa uit, nu ma opun uitarii a ceea ce aud si citesc – asa opresc mai usor in mine sentimentul. Nu omul, ci ideea de om imi da aripi.

Actul cititului, atunci cand el se exercita in mod fundamental, este un act de automutilare. Chirurgie plastica pe suflet.

Exista asemanari atat de izbitoare intre legile concretului si legile abstractului incat intelegem ca mintea noastra nu creaza idei ci doar le descopera. Exista un echivalent abstract al durerii omului care alearga cu matele pe-afara.

Niciodata nu am fost primul. Vara, uneori, la mare, eram cel mai departe in larg; dar fata de oamenii de pe tarm eram, desigur, ultimul.

Indragostiti, ne epuizam energiile in cautarea, intelegerea, pipairea sufletelor - ceea ce e absurd: sufletul nu poate fi posedat nici daruit. Sufletul nu are un caracter static. El nici macar nu are dimensiuni sau densitate – cand cuprinde, ca o ceata, intregul univers, cand abea il mai gasim, ca pe o pioneza, prin coclaurile inimii. Starea lui de baza este dinamica, nu in sensul de modificare-transformare ci de alergare, torsiune, contra-torsiune, intindere, comprimare, incordare-relaxare, incalzire-racire (termodinamica), zbor-prabusire, ranire-alinare. Desigur ca fenomenele dinamice pot fi studiate si intelese dar sufletul, din cauza ca dinamismul lui nu este fizic ci metafizic, nu suporta legi descriptibile, asimilabile ci numai intuite, presimtite.

E o amagire sa crezi ca-ti poti gasi sufletul pereche si apoi o trista conventie sa sustii ca acela este, dupa ce l-ai gasit.
Sustinem ca ne-am gasit sufletul pereche atunci cand nu mai putem rabda asteptarea, oboseala cautarii, “singuratatea”.
Dar un om care nu poate ramane singur este acela care nu se cunoaste si deci nu se poate accepta pe sine: iata de unde nevoia de a gasi un partener permanent– nevoia de a transfera pe termen lung, odata cu dragostea, frustrarile-angoasele-nelinistile-tristetile-defectele de caracter (de multe ori necunoscute). Ne bantuie speranta ca acela este suficient de puternic sa-ti absoarba nefericirea, lasand astfel loc iluzoriei fericiri, .
Dar fericirea nu exista. Exista numai sclipiri de fericire.

Cat despre batranii cei putini – ei sunt atat de putini incat nu cred ca am intalnit vreunul. Daca te-am intalnit si nu te-am inteles sa ma ierti batrane.

Nici nu simti cand te cuprinde rigiditatea batranetii. Ea – cea care isi atinge apogeul in rigor-mortis

Mai linistit si mai bun m-am simtit strapuns de acea privire decat dupa cea mai cuvioasa impartasanie. I-am spus: cand ma impusti tu cu privirea aproape ca aud suieratul glontului. Vinul razei tale m-a adormit. Eu nu pot insa sa ma imbat, nu pot!
Dar, desigur, orice tipat este expresia unei neputinte.

Ma deruteaza faptul ca frumusetea s-a putut intruchipa atat de simplu in ea. Ma uluieste faptul ca nu toata lumea incremeneste cand trece. Cu un gust amar in dinti imi amintesc ca eu insumi am incremenit destul de tarziu.

Oare cati din nebunii adunati de prin spitale cu camioanele si dusi la groapa, incapabili sa exprime in viata o senzatie, un sentiment, aveau sufletul din cel mai pur aur poetic?
Pe ei cine era dator sa-i ajute?

Daca Borjes a vazut vidul ca fiind esenta universului inseamna ca fericiti trebuie sa fie orbii.
Borjes, ca si Homer, ne invata ca a fi genial inseamna sa privesti pana la orbire direct in flacara sudurii. Ai ramas cu ochii in soare? Foarte bine. Continua sa-l privesti!

Ce este actul sexual pentru barbat decat o incrancenata, sacadata incercare de intoarcere la sursa? Iar pentru femeie – nenumarate nasteri dureroase, dar nu prin sfasiere ci prin dulce ardere.
Ne-am obisnuit sa credem ca femeia si sexul ei sunt un punct terminus. Prieteni, zambetul care ne tulbura este doar prevestirea frumusetii finale!

Descoperire - descopilarire:
Femeia insamantata intepeneste prin cresterea radacinilor micutei plante. Un fel de masura de protectie a mediului: impiedicarea alunecarilor de teren.

Un indragostit sincer apleaca privirea nu din timiditate ci de durere.

Iubesc umanitatea, compatimesc societatea.

Iubesc ceea ce iubesc, asa cum uneori marea, in zilele ei linistite, isi mangaie tarmul. Linistea mea insa o intrece pe a ei. Linistea de la inger o am, in toate zilele.

Nu-mi pare rau ca mor ci ca voi muri fara sa inteleg.
La ce e bun acest mister? Vom afla cu siguranta dincolo.

Daca vrei sa scapi de gandul sinuciderii, studiaza cat mai multe cazuri, pana cand solutia iti va parea asa cum este: banala.

Nu gasesc pret pentru voluptatea anonimatului. De aceea, probabil il voi darui.

Cioran:"Nu ma simt acasa decat pe tarmurile marii. Caci nu-mi pot construi o patrie decat din spuma valurilor".
Poate ca nicicand poezia nu a primit o mai rafinata declaratie de dragoste din partea unui filosof. Orice sistem de gandire este inferior sentimentului.

Pentru ca viata e doar o calatorie, orice incercare de a o opri in loc in speranta ca astfel am intelege ceva in plus, e inutila. Meditez doar atunci cand merg. Daca m-as opri macar o clipa, as innebuni pe loc.

Dar ce este nebunia? Numim nebun-nebunie tot ceea ce nu intelegem.

M-am straduit ce m-am straduit sa ma afirm si neizbutind am inceput sa ma neg. Asa am ajuns un fel de poet. Poetul fara poezii.

Cu cat vorbesc mai mult cu atat imi dau seama cat de putin ma cunosc. (Si totusi, fara vorbire, as innebuni pe loc.) Il putem recunoaste pe cel care nu se cunoaste si deci nu se accepta pe sine, (dar care se iubeste pe sine sarind peste aceste etape), dupa discursul sau interminabil.

Oare pot nadajdui sa ma "maturizez" vreodata, daca, din timp in timp, simt inca singele de mama pe obraz?

In Bucuresti exista o statie de metrou numita "Statia Pacii". Ma intreb daca nu cumva pacea este mai mult o miscare decat o stare si daca adevarata ei locuinta nu este sub pamant.

Recunosc o idee notabila, la sosire, nu dupa logica ei ci dupa senzatia pe care mi-o creaza.

Ma plimb prin oras, pe langa vitrinele cu oameni, ca printr-o expozitie.

Mi-au spus: Scrierea ta este un rapt!

Ma gandesc: Poate ca autenticitatea se refera la forma iar sinceritatea se refera la fond.

Vanzoleala omului pentru a-si dovedi siesi ca e mai mult decat nimic - absurd. Aceeasi vanzoleala pentru a dovedi acelasi lucru societatii – firesc.

Marii ganditori sunt tacuti. Din acest punct de vedere dumnezeu este cel mai mare ganditor al lumii.

Un fel de ganditorozaur pe cale de disparitie…

Poetul este o fiinta oblica – niciodata incovoiat, niciodata orizontal. Pe el cine vrea se urca – cu bocancii sau in incercarea dureroasa de a mirosi stelele.

A scrie: Centrifugarea pana la incandescenta a unei idei invechite, demult dormitand in sinele emitatorului, si apoi improscarea ei in constiinta receptorului.

Cum se foloseste un poet? Un poet se ia, se saruta pe neasteptate, se pune la inima si se asteapta.

Simt uneori cum din cap imi rasar vertebre. Sa fie coloana vertebrala doar sulita in care capul sta infipt?

Daca cineva ar fi in stare sa-mi arate in acest moment mormantul in care voi sta, intr-o suflare as scrie pe el: “Aici e locul dintotdeauna al celui care a crezut ca este”.

Eu nu sunt, eu ma petrec.
Insa ceea ce se petrece nu inseamna nimic fata de ceea ce este.
Orice tipat este cu adevarat semnul unei neputinte!

Ce pacat ca nu putem desface sufletul de trup decat atunci cand murim.

Ce greseala: sa proiectezi un cap cu ochii indreptati doar spre ceilalti!

Degeaba ma priviti chioras: sunt jumatate real, jumatate abstract. Ca noi toti.

Controlul asupra propriului meu suflet imi consuma aproape toate energiile.

Cand spun “gloata” nu inseamna ca dispretuiesc indivizii care o compun, ba dimpotriva.

Dragostea inseamna “te iubesc” pur si simplu. PUR si SIMPLU (asa cum am incercat sa raman)
Casatoria inseamna “DA” (TREBUIE sa te iubesc)

Ce este impodobirea miresei decat o incercare fatisa de a construi un idol? O statuie de carne impodobita cu flori, pentru bucuria ochiului meu in orbire.

Inclinatia speciei noastre de a se inchina la idoli ne duce la autodistrugere. Refuzul autocunoasterii implica cedarea controlului asupra propriilor sentimente catre un idol. Adica “Ia-le, Maria Ta, ca eu nu stiu si nu vreau sa stiu ce sa fac cu ele”.
Fara exceptie, idolii, in astfel de situatii, trec la exterminarea victimelor. Dovada istoria (dominata de idoli) si religia (dominata nu numai de idoli dar si de ideea de idol). Dovada si dragostele nefericite, casatoriile…Acel dezolant “Trebuie” din “Trebuie sa te iubesc”

Casatoria – uitam prea des – este o institutie a statului. Si statul, prieteni, nu are sentimente. El se hraneste cu sentimentele noastre.

Nu idoli ci modele!
Un model te forteaza sa gandesti - implica efort, munca, sacrificiu,– e mai putin atragator.
Un idol iti permite sa mucezesti in extaz si nu iti ingaduie, ba chiar iti interzice sa gandesti – de aceea e seducator.
Un model te stimuleaza.
Un idol te hipnotizeaza si apoi te distruge.
Parfumul tamaiei din biserica este narcoticul constiintei de sine.

In adevaratul act literar, ca si in actul religios, nu exista concurenta, nici clasamente. Exista un clasament al celor mai credinciosi clerici?
Poezia este o religie fara idoli, este religia care iti spune sa-ti intorci ochii pe dos, de la cer spre tine insuti. Este o rugaciune catre adancul tau, este o religie care iti interzice sa te refugiezi la idoli si care te tranteste cu botul in tine insuti.
Singura religie care merita sa existe!

Ingerul nu vine niciodata din afara, el vine numai dinspre inauntru. De aceea, intr-o prima faza, aripile lui sunt ude.

A scrie: Uscare de aripa de inger: pregatirea zborului.

“Eu cred” se rosteste totdeauna ca o trista aproximatie.

“Partir c’est mourir un peu”. Fiecare despartire, fiecare disperare, fiecare nenorocire nu este decat o moarte mai mica. Dupa ce am uitat de ele, uneori ne apuca rasul si nu ne vine sa credem ca putem rade. Asa si cu moartea: ne-am putea trezi dincolo razand la gandul ca am putut fi atat de prosti sa ne temem de ea.

Introducere:
Draga cititorule,
Mai intai de toate as vrea sa pot sa-ti trag o palma zdravana peste ochi, ca sa te pot aduce macar pe tine in starea de cititor daca eu nu pot fi mai mult decat cineva care scrie.
Si spun asta nu dintr-un prea mare respect fata de scriitori ci dintr-o adorare a ideii de scriitor spre care toti scriitorii tanjesc. Scriitorul insusi tinde sa devina o idee.

Iata, eu strig din toti rarunchii, dar strigatul meu nu acopera nici fosnetul paginii pe care tocmai o intorci…

Nu poti zbura cu adevarat decat dupa ce ti-ai inghitit TOT veninul.

Creierul – aeroport al gandurilor. Cum se face ca o masa gelatinoasa poate suporta atatea si atatea decolari si aterizari – de cele mai multe ori ratate? Atatea prabusiri, atatea rasturnari, atatea explozii pe o pista atat de fragila…

Ai privit vreodata ochiul deschis al unei vite ucise? Eu si cu cerul ne oglindim intr-insul, ca intr-o poza de familie.

“Dragostea invarte soarele si celelate stele.”
Nu numai dragostea dintre femeie si barbat, dar si cea dintre cal si iapa, motan si pisica, samanta si pamanat.
Si apoi?
Apoi dintre meteoriti, care ciocnindu-se nasc alti meteoriti, dintre planete, dintre stele, quasari, comete. Si apoi gaurile negre absorbind pana si lumina….
“Valul ce se sparge de mal” – aceasta ciocnire tot dragoste se numeste;
ciocnirea norilor mohorati eliberand energii coplesitoare materializate in tunet si lumina – tot dragoste se numeste;
Dante ne invata ca dragostea este forta universala.
Cine incearca sa si-o supuna sau sa o batjocoreasca - dar si cine se opune ei sau cine incearca sa o evite - devine o ruina umana.

Dragostea este un prieten indepartat al rochiei de mireasa, si un frate de sange al gravitatiei, al miscarilor de rotatie si de revolutie ale corpurilor ceresti, al marului copt supt spre pamantul moale dornic pana la uscare de samanta lui.

Pamantul pe care stai e numai o schija a exploziei initiale – BIG BANG-ul – cand totul s-a spulberat in miliarde de miliarde de particule: “CRESTETI SI INMULTITI-VA” se aude mult mai tarziu, din suflul exploziei.

Viata nu este decat un caz particular al exploziei initiale. O explozie la scara mai mica. Infernala totusi.

Impreunarea – incercare zadarnica de intoarcere la UNU. Lamentabil esec: Cand ne desclestam, nu numai ca ramanem tot DOI, dar urmeaza sa devenim TREI.

Dar ce este dragostea fara libertate?
Singura dragoste care permite libertatea totala este dragostea de idei. Numai dupa ce m-am indragostit de ideea de om, am putut sa-i iubesc si pe oameni.

Iubesc umanitatea, compatimesc societatea.

O bunica il numeste pe nepotelul ei “Sufletul meu”. Dar propriul ei suflet pe unde o fi doamne?

Concluzie:
Asculta Imperialul lui Beethoven ca si cum ai asculta ce-ti spune cu limba de moarte propriul tau tata. In rest impaca-te cu gandul ca nu dumnezeu a scris muzica, ci chiar Beethoven.

Ingerii si-au pierdut demult comandantul. Asa se face ca au inceput sa se nasca printre noi.

- Cat dai pe mine? m-a intrebat calatorul
- Ca si carne – nu mare lucru: o mana de tarana; ca idee esti insa deasupra stelelor.

Momentele acelea ingrozitoare, cand orice prezenta umana mi se pare o agresiune directa, fara sa inteleg DE CE….

Azi am vazut o floare care mi-a amintit de tine.
Nu stiu cum se numeste, dar avea ceva din aerul tau. Avea chiar aerul tau.

Ma intrebati uneori pe ce ma bazez. Iata, va raspund: Ma bazez si ma tolanesc cu nerusinare pe aer: pe aerul meu, pe aerul tau, pe aerul nostru….
Ma bazez si chiar mi-am turnat o fundatie in aerul ideilor, in umbra lor, asa cum a inteles-o batranul cu ochi albastri pe care il numim Nichita.

Cum se deschide sticluta cu esenta de … gust de citit?

Turnarea omenirii in tipare, sabloane, pentru a obtine apoi lingouri sfaramicioase.

Sa scrii astfel incat cel care citindu-te intr-o liniste mormantala, sa auda brusc ferestrele vibrand si apoi spargandu-se. Sa scrii astfel incat colegul nostru de specie Osama, citindu-te, sa se aseze pe o piatra repetand in araba “Dragostea care invarte soarele si celelalte stele”. Sa-i scoatem lui Osama poezia din adancuri si sa i-o mutam in ochi! Sa scrii, prietene!

Eram pe cand nu m-am zarit
Azi eu ma vad si nu sunt.

Ei mi-au cerut sa-mi vand sufletul. La sufletul meu insa nici eu insumi nu am acces oricand si oricum. Sufletul meu este in mine si deasupra mea in acelasi timp. El fuge din mine si se intoarce la mine cu o asemenea viteza incat as putea jura ca este in acelasi timp si colo si colo.

Sufletul meu ma vinde pe mine nu eu pe el.

Gandul nu are restrictii de circulatie. Nu am fost programati sa gandim doar pana la un anumit nivel. Un limitator de altitudine ne lipseste. S-ar putea sa fie o eroare de programare. Din acest punct de vedere nu cred ca dumnezeu se simte foarte confortabil. Un gand bine tintit al acestei specii l-ar putea demasca.

Aura sfantului straluceste prin cotloanele inimii, nu deasupra capului.

Cine incearca sa se opuna durerii abstracte, lupta zadarnic.
Cine invata sa-si puna durerea la treaba poate deveni un creator.

Anunt matrimonial:
Om, constient de rolul sau de barbat, caut om constient ca a fi femeie este un rol.

Incheiere:
“Un sfarsit e un inceput”

Zbor cu avionul: cine a mai vazut un condor zburand cu tot cu colivie?

Spunem despre cineva ca este un “mare” om – aceasta persistenta confuzie intre calitate si cantitate.

Nu am nimic si totusi ma simt de parca as pasi prin palatele sultanilor. Pe mine numai o rana din dragoste ma poate ucide.

Prietene tanar, tu iti cauti un loc de munca, iti cauti locul. Dar sistemul in care vrei sa-ti iei locul il cunosti? Cum poti sa te urci intr-un autobuz cu franele si directia neverificate si care deci ar putea ateriza in infern?

Sa respectam cuvantul – el poate fi carligul de scos durerea din suflet

Un indragostit povestindu-se este la fel de credibil ca cel intors pe pamant dupa ce a fost rapit de extraterestri. Toti vor spune auzindu-l : “Ce frumos!”. Atat.

Era o seara blanda de aprilie. Ningea. Ningea generos – obraji ciobiti, muguri de maini vinetii, plete ninse cu petale de gheata – dezorganizare de anotimpuri.

Ce maretie de eucalipt trebuie sa te inunde ca sa poti raspunde cum se cuvine unei iubiri patimase de femeie dezlantuita!

Dedic unele din viitoarele mele carti sotiei mele Craita care, dupa retete numai de ea stiute, a reusit sa dozeze dragostea si durerea pe care mi le-a oferit, ajutandu-ma sa dau un sens definitiv vietii mele: scrierea sinelui.
“Tu m-ai plimbat prin vaile mortii” mi-a zis odata. A fost cea mai poetica fraza pe care am auzit-o de la o femeie.
Vedeti ce armonie a gandurilor era intre noi?

Nu da importanta vorbirii de femeie. Invata sa-i asculti privirile.

- De ce?
- Pentru ca ceea ce e frumos in tine e sfant si este al tau.

-Impartaseste-mi din experienta ta, esti mai in varsta.
-Eu niciodata nu am avut varsta pe care o am in aceasta clipa. Descoperirea varstei cu care ma intalnesc in aceasta clipa ma face sa-mi uit toti anii.

-Ce te excita cel mai mult la o femeie?
-Inocenta

Daca Socrate ar fi trait in zilele noastre, pe la lazile de gunoi, prin gari si pe la cantinele saracilor ar trebui sa-l cautam ca sa-l aflam.

De cele mai multe ori dialogul este inutil. Un monolog energic, dureros si de lunga durata duce de cele mai multe ori la sclipiri de fericire.

Alungarea sentimentului de singuratate, de pustiu si umplerea locului ramas cu o inspiratie.

Privita atent, starea de degradare in care se prezinta un batran reflecta modul in care si-a trait viata.

Ai putea tu, iubito, sa ma readuci pe lume?

Multi oameni iubesc oglinzile, dar nimeni nu agreeaza oamenii-oglinda.

- Ce studii aveti? m-a intrebat Comisia
- Destul de vagi. La inceput mi-am dat seama ca nu ma pricep la Relatii Publice. De atunci, de cateva ori pe an, dau examen de admitere la Facultatea de Relatii Umane. Intre timp urmez, la seral, un curs de Managementul Durerii. Pana la licenta nu mai e mult. Cam atat.

De ce doamne nu-mi amintesc niciodata propriile mele vise? Poate ca ele bantuie un alt somn.

- Ce mancare ti-a placut cel mai mult in aceasta viata?
- Laptele de mama.

Adrian Paunescu: dovada vie ca un porc care se cunoaste pe sine, care se accepta pe sine si care se respecta ca atare, poate fi un adevarat poet.

Unii zboara, dar zboara pe un cer inchis – cu capacul stelelor.

Insusi faptul ca am razbatut pana la aceasta clipa ne da o idee asupra a ceea ce am fi putut fi in stare.

Ea spune ca nu e atat de frumoasa. De inalta, de pasare, de mireasma.

Ii este greu sa-si poarte frumusetea. Ii este greu sa admita furtunile pe care mi le provoaca. Si sorii si ploile si ninsorile.
Ea nu se recunoaste pe sine, desi este atat de al naibii de adevarata.
(E nevoie de o alta dovada ca sa intelegem ca nu ne apartinem, ca “a fi” nu este un merit personal?)
“Eu am facut asta?” m-a intrebat privindu-ma prin ochi. “Nu, nu cred, e imposibil”, zice.
“Exagerezi” adauga zambind.
Ce singuratate, ce creta apasata in cadere pe tabla la scoala, ce smulgere de corzi de vioara este glasul ei oglindit in mine.
Niste soricei albi in borcanul de sticla din ce in ce mai neincapator prin inmultire.

Iubito, sa nu te infurii daca din cand in cand am sa te mai insel cu cate o idee. Ideea de “tu” de exemplu.

Pe aceasta planeta pe care ai nimerit, iubite prieten, te anunt cu tristete, se face trafic cu sentimente.

Am sentimente contradictorii fata de nesinguratate, in functie de modul in care se cristalizeaza:
Daca particulele oameni formeaza cristalul-umanitate atunci o iubesc.
Daca particulele-oameni formeaza cristalul-societate atunci o compatimesc.

Uitandu-ma la istoria omenirii mi se face rusine ca apartin acestei specii.

Lacrima este sangele sufletului. Faptul ca in cazul ranirii ea nu este in stare sa coaguleze, ar putea explica diferenta dintre durerea concreta si cea abstracta. Din acest punct de vedere vampirul este femeia pe care o iubeam. Ea suge un sange de care probabil nici nu are nevoie. Ea il suge intr-o profunda stare de inconstienta.

Nu de permanenta ta prezenta fizica am eu nevoie iubito. Acum inteleg ca in tot acest timp asa ai crezut, asa ai crezut. Nu.
Nu.
O poezie, ca sa fie poezie, nu are nevoie de rima. Cea mai frumoasa poezie a lumii s-a scris cand tu ai zambit prima data. Probabil aveai pe atunci doar cateva zile de varsta. Acolo, acolo ar trebui cautat sublimul sinceritatii spre care tanjim imbatranind. (Iata de ce, iata de ce mi-e teama si rusine de cei care spun ca nu se poate trai decat privind in viitor. Ceea ce cautam s-ar putea afla, asa cum banuim, in directia opusa.)
Ea, poezia, a fost scrisa, iata, de ceva vreme. Ea nu asteapta decat sa fie rostita.
Dar pe ce a fost ea oare scrisa?
Mi se pare uneori ca, incet, cate o litera pe an, dupa un calcul matematic exact, astfel incat ultimul semn sa fie scris in ziua mortii mele, aceasta cea mai frumoasa poezie a lumii, mi se scrie mie pe creier, mai bine zis in spatiul interior dintre teasta si zeama gri numita creierul meu. Din acest punct de vedere -–sa urmaresti si tu cu atentie – cred ca aceasta poezie se va putea rosti si se va putea auzi cu ochii odata ce eu imi voi parasi trupul. (Of! daca toate aceste bocete ar amuti o data pentru totdeauna)

In alta ordine de idei trebuie sa-ti spun verde-n fata ca nu lumina este cea care innobileaza ochiul ci ochiul tau este singurul in stare sa dea un sens luminii.
Te astept cu drag.